Molnár Réka

A gondolkodó

A hosszú, fekete kabátot viselő férfi egy vaskos, ódon ebédlőasztalnál ült, fejét mogorván két tenyerébe fogta, és időnként nagyokat sóhajtott, mintha valami megoldhatatlan problémán törné a fejét. Kobakjától a cipője talpáig piszkos volt, s aki csak megpillantotta szikár, hórihorgas alakját, megbabonázva indult el felé, majd a vaskos, ódon ebédlőasztalhoz telepedve rá szegezte tekintetét.

Ilyen elegáns étteremben koldust?! – mordult a pincér felé egy jól öltözött úr, aki az imént toppant a helységbe, mire a pincér vállait megvonva jelezte, hogy panasszal Kovács úrhoz, az étterem tulajdonosához forduljon.

A jól öltözött, zselétől kemény és ragacsos hajú úriember erre olyan hangosan, ahogyan csak lehetséges volt, megköszörülte a torkát és köhintett néhányat, mire Kovács úr, aki eleddig egy giccses, geometrikus mintázatú váza szemlélésével volt elfoglalva, lassan hátrafordult és elmosolyodott.

– Az úr Gondolkodó! – felelte szigorúan és tiszteletteljesen, mire a jól öltözött, zselétől kemény és ragacsos hajú úriember tágra nyílt szemekkel bámult maga elé.

– Gondolkodó! – ismételte meg az iménti kijelentést pont olyan szigorúan és tiszteletteljesen, ahogyan Kovács úrtól hallotta, majd elismerése jeléül pödört egyet rőt színű, vastag bajuszán.

– Kérem tisztelettel, min gondolkodik? – kérdezte bizalmas hanglejtéssel és kalapját leemelve fejéről, a hosszú, fekete kabátos férfi felé fordult, aki eme mozdulatra összehúzta szemöldökét és keservesen felsóhajtott.

– Hagyja már! – szólt rá Kovács úr a vörös bajszú férfira, majd karon fogta és egy föld alá nyíló helység felé vezette. – Ahogy mondtam, az úr Gondolkodó! – vetette oda nyomatékosan, kissé előrebiccenő tekintettel, mire a zselétől kemény és ragacsos hajú férfi kalapját kobakjára helyezve kihúzta magát és mélyen Kovács úr szemébe nézett:

– Azért nem baj, ha figyelem? – kérdezte, miközben egy köteg bankjegyet csúsztatott Kovács úr zakójának zsebébe, majd a hosszú, fekete kabátos férfi mellé telepedett és merev tekintettel bámulni kezdte.

A tetőtől-talpig piszkos, hórihorgas férfi felsóhajtott, és egyik kezét az asztalra helyezve, a másikkal állát ujjai közé csípve hümmögni

kezdett, miközben Kovács úr megnyugodva, újfent a giccses, geometrikus mintázatú váza szemlélésébe temetkezett, jólesőn simogatva a zakója zsebében pihenő pénzköteget. Kisvártatva egy testes, lihegő nőszemély rontott be az étterembe, fakó kék, mohó tehénszemeit idegesen járatta körül a helységen, majd felhúzott orral vette tudomásul, hogy a vastag bajszú úriember megelőzte őt. Rengő léptekkel indult el a vaskos, ódon ebédlőasztal felé.

– Már megbocsásson uram, ez az én helyem! – sipította vékony malachangján, mire a zselétől kemény és ragacsos hajú férfi bal öklét szájába tömve kétségbeesetten felnyögött.

– Ha lenne szíves! – üvöltötte a testes nőszemély, hájas karjait a karfára helyezve úgy, mintha ki akarná borítani a vörös, vastag bajszú úriembert a székből.

– Háromezer-kétszáztíz.

A testes, tehénszemű nőszemély elengedte a karfát, a zselétől kemény és ragacsos hajú úriember kivette öklét a szájából, Kovács úr pedig felfüggesztette a giccses, geometrikus mintázatú váza szemlélését, s mindhárman a hosszú, fekete kabátos férfira szegezték tekintetüket. Valahol, az étterem túloldalán hangos csörömpöléssel ért padlót egy villa.

– Háromezer-kétszáztíz – ismételte meg a hosszú, fekete kabátos férfi, majd, mint aki halálosan kimerült, hatalmasat sóhajtott. A pincér hangosan felnevetett.

– Háromezer-kétszáztíz! – kiáltotta Kovács úr a vendégek felé fordulva, szélesre tárva karjait, mire egy idős, szemüveges és fél lábára sánta férfi csoszogva vonszolta ki magát az étteremből.

– Mondja kedvesem, mi ez a szám? – kérdezte a vörös bajszú úriember a tehénszemű, testes nőszemélytől, miközben még mindig a hosszú, fekete kabátos férfit bámulta, aki mogorván maga elé meredt.

– Nem tudjuk – súgta oda a testes, tehénszemű nőszemély, majd az asztalhoz telepedett.

– Nem tudják? – kérdezte elképedve a zselétől kemény és ragacsos hajú úriember, aztán kényelmetlenül feszengeni kezdett.

Kovács úr szigorú léptekkel a vaskos, ódon ebédlőasztalhoz sétált és a vörös bajszú úriemberhez fordult:

– Valami baj van, uram? – kérdezte nyájasan, mire a vörös bajszú úriember fülig vörösödött.

– Nincs – vetette oda durcásan, aztán a tetőtől-talpig piszkos, hórihorgas férfit bámulta, Kovács úr pedig újfent a giccses, geometrikus mintázatú váza szemlélésébe feledkezett. A testes, tehénszemű

asszonyság bőszen jegyzetelt valamit, a pincér pedig magában vihogott, miközben az étkészletet fényesítette.

Hamarosan egy kisírt, karikás szemű fiatal hölgy nyitott be a helységbe, és egyenesen a vaskos, ódon ebédlőasztalhoz telepedett, majd egy szót sem szólva a hosszú, fekete kabátos férfira szegezte tekintetét. A vörös bajszú úriember egyre kényelmetlenebbül érezte magát, s olyan hangosan, ahogyan csak lehetséges volt, megköszörülte a torkát és néhányat köhintett. A pincér abbahagyta a vihogást, a testes, tehénszemű asszonyság kezében megállt a ceruza, a kisírt, karikás szemű fiatal hölgy összerezzent, Kovács úr, aki idáig a giccses, geometrikus mintázatú vázát szemlélte, hátrafordult, a hosszú, fekete kabátos férfi pedig fájdalmasan felsóhajtott. A zselétől kemény és ragacsos hajú úriember halántékán végiggördült egy izzadságcsepp.

– Negyvenhárom – mondta a tetőtől-talpig piszkos, hórihorgas férfi, mire a pincér, aki az étkészletet fényesítette, összeesett, a kisírt, karikás szemű hölgy torkaszakadtából ordítani kezdett, a testes, tehénszemű asszonyság eszét vesztve tömködte szájába a jegyzetlapot, Kovács úr pedig földhöz vágta a giccses, geometrikus mintázatú vázát, aztán az étterem közepére rohant, és az egyik asztal tetejére ugrott.

– Negyvenhárom! – üvöltötte torkaszakadtából, mire egy anyuka kézen fogva kisfiát, kisétált az étteremből.

– Mi történik? – kérdezte elképedve a vörös bajszú úriember a hosszú, fekete kabátos férfitól, ám amaz fejét két tenyerébe hajtva, mogorván bámult maga elé, miközben nagyot sóhajtott. – Ez őrület! – csattant fel a zselétől kemény és ragacsos hajú úriember, majd határozott léptekkel a kijárat felé vette az irányt.

– Nem mehet innen sehová! – állta el az útját Kovács úr, majd a vörös bajszú férfiba karolva óvatosan az egyik asztalhoz ültette, és átnyújtotta az étlapot.

– Keszeget kérek – mondta megszeppenve a vörös bajszú úriember.

– Kitűnő választás – válaszolta jókedvűen a pincér, aki az étkészletet fényesítette.

Hamarosan még ketten lépték át az étterem ajtaját: egy vékony, aranysárga nadrágot viselő nő és egy széles hátú, borostás képű férfi, mindketten a tetőtől-talpig piszkos, hórihorgas férfi asztalához telepedtek, és mereven bámulni kezdték. A testes, tehénszemű asszonyság jegyzetelt, a kisírt, karikás szemű fiatal hölgy hangosan zokogott, az étkészletet fényesítő pincér magában vihogott, Kovács úr egy giccses, geometrikus mintázatú váza szemlélésébe feledkezett, a hosszú, fekete kabátos férfi pedig keservesen felsóhajtott. A vörös,

vastag bajszú úriember egy darab halat tűzött a villájára, és szájába emelte a falatot, jól megrágta és lenyelte, majd amennyire csak lehetséges volt, megköszörülte a torkát, és hangos, fuldokló köhögésbe kezdett. A hosszú, fekete kabátot viselő férfi összehúzta a szemöldökét, és keservesen felsóhajtott:

– Négyszáznegyvennyolc – mondta a tetőtől-talpig piszkos, hórihorgas férfi, mire a pincér földhöz vágta az étkészletet, Kovács úr a haját tépkedte, a testes, tehénszemű asszonyság keserves sírásra fakadt, a kisírt, karikás szemű fiatal hölgy ölébe ejtve kezeit, hangosan jajgatott, a vékony, aranysárga nadrágot viselő nő és a széles hátú, borostás képű férfi elképedten néztek össze, a hosszú, fekete kabátot viselő férfi pedig keservesen felsóhajtott. – Négyszáznegyvennyolc – ismételte halkan az iménti kijelentést.

– Négyszáznegyvennyolc – ismételte csüggedten Kovács úr, az étterem közepén állva.

A zselétől kemény és ragacsos hajú, vörös bajszú férfi kobakjába nyomta kalapját, kiszedte Kovács úr zakójának zsebéből a pénzköteget, majd nyugodt lépésekkel kisétált az étteremből.